

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Austria) – Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM / Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

(Sprawa C-605/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Papiery wartościowe dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym znajdującym się lub funkcjonującym w jednym z państw członkowskich – Obowiązek przejrzystości – Zawiadomienie o „znaczących pakietach akcji” nabytych w kapitale spółek przez „osoby działające w porozumieniu” – Dyrektywa 2004/109 WE – Artykuł 3 ust. 1a akapit czwarty – Pojęcie „bardziej rygorystycznych wymogów” – Dyrektywa 2004/25/WE – „Nadzór” sprawowany przez organ wyznaczony na podstawie art. 4 tej dyrektywy]

(2021/C 462/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adler Real Estate AG, Petrus Advisers LLP, GM

Strona przeciwna: Finanzmarktaufsichtsbehörde (FMA)

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1a akapit czwarty ppkt (iii) dyrektywy 2004/109/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r. w sprawie harmonizacji wymogów dotyczących przejrzystości informacji o emitentach, których papiery wartościowe dopuszczane są do obrotu na rynku regulowanym oraz zmieniającej dyrektywę 2001/34/WE, zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/50/UE z dnia 22 października 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom państwa członkowskiego, które nakładają na akcjonariuszy, względnie na osoby fizyczne lub prawne, o których mowa w art. 10 lub 13 dyrektywy 2004/109, bardziej rygorystyczne wymogi w rozumieniu owego akapitu czwartego w zakresie zawiadamiania o znaczących pakietach akcji niż przewidziane w dyrektywie 2004/109, zmienionej dyrektywą 2013/50, a które wynikają z przepisów ustawowych, wykonawczych lub administracyjnych przyjętych w szczególności w odniesieniu do ofert przejęcia, nie przyznając przy tym uprawnień do zapewnienia poszanowania tych wymogów organowi tego państwa członkowskiego, wyznaczonemu zgodnie z art. 4 dyrektywy 2004/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ofert przejęcia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 445 z 10.12.2018.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obvodní soud pro Prahu 9 – Republika Czeska) – XR / Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

(Sprawa C-107/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88/WE – Organizacja czasu pracy – Pojęcia „czasu pracy” i „okresu odpoczynku” – Czas przerwy w pracy, w trakcie której pracownik musi pozostawać w dyspozycji pracodawcy na wypadek nagłego wyjazdu i być gotowy do wyjazdu w dwie minuty – Pierwszeństwo prawa Unii]

(2021/C 462/05)

Język postępowania: czeski

Sąd odsyłający

Obvodní soud pro Prahu 9

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XR

Strona pozwana: Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost

Sentencja

- 1) Artykuł 2 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że „czas pracy” w rozumieniu tego przepisu obejmuje przerwy przysługujące pracownikowi podczas jego dobowego czasu pracy, w trakcie których musi on być gotowy do nagłego wyjazdu na interwencję w ciągu dwóch minut, jeżeli z całościowej oceny wszystkich istotnych okoliczności wynika, że nałożone na pracownika w omawianym okresie ograniczenia są tego rodzaju, iż obiektywnie i bardzo znacząco wpływają na jego zdolność do swobodnego zarządzania podczas tego okresu czasem, w którym nie wymaga się od niego świadczenia pracy, oraz do poświęcenia się wówczas własnym sprawom.
- 2) Zasadę pierwszeństwa prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie sytuacji, w której sąd krajowy orzekający w następstwie uchylecia jego orzeczenia przez sąd wyższej instancji jest związany, zgodnie z krajowym prawem procesowym, oceną prawną dokonaną przez ten sąd wyższej instancji, jeżeli ocena ta nie jest zgodna z prawem Unii.

(¹) Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 9 września 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Bundesrepublik Deutschland / SE

(Sprawa C-768/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka w dziedzinie azylu i ochrony uzupełniającej – Dyrektywa 2011/95/UE – Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie – Pojęcie „członka rodziny” – Osoba dorosła wnioskująca o ochronę międzynarodową z powodu więzi rodzinnej z małoletnim, który uzyskał już ochronę uzupełniającą – Data właściwa dla oceny statusu „małoletniego”]

(2021/C 462/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesrepublik Deutschland

Strona pozwana: SE

przy udziale: Vertreter des Bundesinteresses beim Bundesverwaltungsgericht

Sentencja

- 1) Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy osoba ubiegająca się o azyl, która wjechała na terytorium przyjmującego państwa członkowskiego, w którym przebywa jej małoletnie dziecko niepozostające w związku małżeńskim, zamierza wywodzić z uzyskanego przez to dziecko statusu ochrony uzupełniającej prawo do azylu na podstawie ustawodawstwa tego państwa członkowskiego, przyznającego takie prawo osobom objętym zakresem stosowania art. 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95, datą właściwą dla dokonania oceny, czy beneficjent tej ochrony jest „małoletni” w rozumieniu tego przepisu, do celów rozstrzygnięcia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego przez tę osobę ubiegającą się o azyl jest data, w której ta ostatnia złożyła, w stosownym wypadku w sposób nieformalny, swój wniosek o udzielenie azylu.
- 2) Artykuł 2 lit. j) tiret trzecie dyrektywy 2011/95 w związku z art. 23 ust. 2 tej dyrektywy i art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „członka rodziny” nie wymaga rzeczywistego podjęcia na nowo życia rodzinnego między rodzicem beneficjenta ochrony międzynarodowej a jego dzieckiem.